

Flétna páteř

Prolog

Na zdraví všech,
kdo drazí jste a byli,
jak v jeskyni duše skrytý ikonostas,
pozvedám v slavnostní tu chvíli
lebku, v níž kypí veršů kvas.

Říkám si čím dál častěji -
lepší by bylo udělat tady
kulkou tečku za svým koncem.
Proto dnes,
pro všechny případy,
zahraju poslední koncert.

Vzpomínky!
Naverbujte do mozkové síně
milovaných nekonečné brigády.
Smích ať z očí do očí se řine.
Dávnými veselkami ať noc se parádí.
Tělo v tělo vlijte beze studu.
Na tuhle noc ať vzpomenou si leckteří.
Na flétnu sólo hrát dnes budu.
Na svojí vlastní páteři.

1.

Ulice svými kroky hnětu.
Kam poděju se, jen peklo zná!
Kterýpak Hoffmann z nadpozemských světů
vymyslel tebe, proklatá!?

Ulice vřavou bouří a zvou na hostiny.
Svátky stovky vyfintěných nasály.
Přemýšlím.
A myšlenky jak zaschlé krevní sraženiny
bolestivě spečené se z lebky vyvalí.

Já,
divotvůrce svátečních všech dnů,
na slavnost dnes půjdu s kým?
Teď na znak padnu
a kostkou z Něvské si hlavu napravím.
Rouhal jsem se.
Řval, že boha není.
A on v hloubi pekelných všech slují
našel takovou, že hora v úleku ustoupila před ní,
a přikázal:
Miluj ji!

Bůh je spokojen.
Pod nebeskou bání
zmučený člověk zdivočel a vymřel v zemi širé.
Bůh plivnul si do dlaní.
A pomyslel si:
jen počkej, Vladimire!
To bůh, on bez debat,
jako by nevěděl, kdos ty,
usmyslel si muže na hraní ti dát
a na stojánek rozložil si člověčí noty.
A kdybych přikradl se k manželskému loži,
abych pokřižoval vás,
vsadím se,
že puch chlupů spálených se rozvíří a zmnoží
a sírou začpí dopadený đas.

Namísto toho jsem se do rána zmítal
v hrůze, že lásku mou mi sebrali,
a výkřiky
jsem do veršů svých vplítal
jak krejčí, co bez nití ho nechali.
V karty zahrát!
Hrdlem
víno prolít, ulehčit srdci rozochanému.

Nepotřebuju Tě!
Nechci!
Máloco mě mrzí,
dobře vím,
že stejně chcípnu brzy.

Pokud pravda je, že jsi,
bože,
bože můj.
Pokud utkal koberec jsi z hvězd,
pokud bolest má,
den co den množená,
je tebou seslaný trest,
soudcovské roucho vem.
Zakrátko čekej mě výš.
Jsem přesný.
Nezpozdím se ni o den.
Hej, nejvyšší Inkvizitore!
Slyš!

Zatnu zuby.
Beze stonu,
ani hláska neproleze skrz mé rozkousané rty.
Přivaž mě k ocasu komety
jak ke koňskému ohonu

a roztrhej
mé tělo o břít planety.
A víš ty co:
až duše má zaklepe u tvého prahu
a stane před soudem,
tupě vraštic čelo,
skoby šibenic přivaž
na celou slavnou mléčnou dráhu
a pověs na ni moje zločinecké tělo.
Dělej, co chceš.
Klidně mě rozčtvřť na kusy.
Sám omyju tvé ruce přesvaté.
Jen
poslyš!
Jen jedno, jedno přeju si:
zbav mě té lásky proklaté.

Ulice svými kroky hnětu.
Kam poděju se, jen peklo zná!
Kterýpak Hoffmann z nadpozemských světů
vymyslel tebe, proklatá!?

2.

A s nebem,
jež pro samý kouř zapomnělo, že modré je,
i s mraky, ztrhanými jako uprchlické tváře,
poslední láska mnou pookřeje
a rozzáří se jako líce souchotináře.

Radostí přehluším křik
davu,
i těch, co zapomněli pohodlí svých domovů.

Lidé,
poslyšte!
Vystrčte ze zákopů hlavu
a zbavte se války okovů.

I kdyby,
jak Bakchus krví opojen,
opilý boj za bojem se vedl –
má slova lásky nezvetší.
Hej, milí Němci!
Goethovskou Markétku na vašich rtech
hned tak nic nepředčí.

Francouz,
bajonetem proboden, usmívá se,
s týmž úsměvem padá postřelený pilot,
když vzpomene si
po těch letech zase,
kolik Traviat ho políbilo.

Mě nezajímá masíčko růžové,
jež času zub už stejně ohlodává.
Dnes k jiným nohám padněte, mužové!
Pro tebe zpívám,
má zmalovaná, má zrzavá.

Od těch těžkých dní,
ostrých jak bodáky a rezavých jak dráty,
až stříbro si v bradě staletími najde cestu,
pak zůstaneme pouze
já
a ty,
já, co trmácím se za Tebou od města k městu.

Ač budeš za moře vydána
a schováš se u noci v noře zapomnění,
skrz mlhu londýnského rána
ti vtisknu ohnivými rty lamp
své políbení.

V pouštním vedru vedeš karavanu
kolem smečky lvic,
Sahary tvář
prašným větrem rvánu
položím na tvou žhnoucí líc.

Úsměv rty tvé rozehraje,
když vidíš
toreadorovu krásu v kolbišti.
V tu chvíli
býk vyběhne ze stáje
a žárlivostí mou se zrak mu zablýští.

Vběhneš na most roztržitým krokem,
jak kdybys
z něj spadnout chtěla.
To já
stal se Seiny vodním tokem
a lákám tě
do hlubin svého prohnílého těla.

S jiným budeš v ohni vášně cválat,
v Strelce či Sokolnicách v trávě.
Na nebe dovede mě hvězdná magistrála,
svitem lunny tě budu svádět, nahý, nedočkavě.

Až přijdou
verbovat a poklepou mi na rameno,
povel zní:

zemři na bojišti.
To poslední
bude tvoje jméno,
co potokem krve z mých úst vyprýští.

Skončím jako car?
Anebo ve vyhnanství?
Bouří života vymetl jsem každý kout,
stejně dobrý kandidát jsem
na vládce veškerenství
i na
nasazení pout.

Až stanu se carem, což je pravda svatá,
tvářičku tvoji
do svých mincí ze slunečního zlata
nařídím
razit všemi stroji.

A tam,
kde tundra svět halí v kabát bílý,
kde řeka smlouvá s větrem nehostinným,
do okovů vyškrábu jméno Lili
a zlíbám ho v temnotě otročiny.

Poslyšte, vy malověrní,
již zapomněli jste, že nebe modré je,
a běsníte jak stvůry bez tváře.
Možná poslední láska
éterem zní
a rozpaluje líce souchotináře.

3.

Roku, měsíce, dne už není.
Sám s papírem se zamknu v bezpečí.
Čaruji slovy, z nichž sálá utrpení,
vznikej, magie nečlověčí!

Jen co dnes jsem přišel k vám,
ucítil jsem –
v domě je nemilo.
V hedvábných tys šatech něco tajila
a vzduchem kadidlo se rozlilo.
Vidíš mě ráda?
Tvé chladné
„velmi“.
Hráz rozumu rázem padá.
Zmítám se v zoufalé vzteklině šelmy.

Poslyš,
mrtvé tělo
stejně neschováš v tmách.
To strašné slovo
ven se z hlavy rve
a řve
jak z hlásné trouby,
jako na poplach:
je mrtvá, je mrtvá, mrtvá je.
Ne,
odpověz.
Nelži!
(Nevrátím se už do starých kolejí!)
Jak hroby otevřené dva
oči ve tvé tváři zejí.

Dvě jámy
beze dna.
Zdá se,
že zřítím se z tribuny dní.
Svou duši nad propastí natáhl jsem místo lana,
žongluje slovy jsem zavravoral nad ní.

Vím,
láska ho už dávno obnosila.
Obvyklé symptomy nudy poznávám.
Kéž skrze duši mou by se v tobě žena obrodila!
S radostmi těla srdce obeznam.

Vím,
za ženu že každý platí vždycky.
Tedy snad nevadí,
pokud prozatím
místo pařížské elegance, tak lakonicky,
dýmem tabáku tvé tělo ošatím.

Svou lásku
jak apoštol se svatou ikonou
na cestách budu rozsévat svou řečí.
Ověnčena budeš zářící korunou,
v níž zatřpytí se moje slova
jak záchvěvy duhy v křeči.

Jak váleční sloni v běhu,
jimiž vítězství své Pyrrhos ohlásil,
já genius jsem zpustošil tvůj mozek pro potěchu.
Zbytečně.
Tebe jsem nespasil.

Raduj se,
raduj,
dokonáno jest.
Právě teď
smutek takový se rodí,
že v kanále toužím podstoupit křest
a hlavu vsunout do chřtánu vody.

Polibek dalas mi
tak hrubě, v mžiku.
A jak opařeného mě zanechala.
Jako bych rty kajícíků
líbal klášter ve skalách.

Klaply
dveře.
Vešel on,
svlažený ulic veselím.
Já
rozpůlil se vedví.
Křiknul jsem:
„Tak dobře,
odejdu!
Já ji oželím.
Tvá je.
Tak hadříky nech našít jí,
ať skryjí se v nich křídla, co nevzletí.
A střež, ať nevezme ji proud.
Pojisti si ji kameny na šíji,
co lesknou se a třpytí perletí.“

Noc taková,
jakou nepamatuju ani!
Zoufalství uzal utahuju tuze.

Ze smíchu mého i vzlykání
potemněl celý pokoj ten v hrůze.

Tvář její, co ukradl jsem, tane mi před zraky,
i její oči na perském běhounu.
Jako by Bialik snad nějaký
vysnil si čarovnou královnu Sionu.

V mukách
před tou, jíž jsem se vzdal,
padl jsem na kolena.
Tak jako králi Albertu,
co všechna města
odevzdal,
i mně byla štěstěna nakloněna.

Zlaťte se v slunci, květy i trávy!
Pučte a opájejte se jarem!
Mně dostane se jediné otravy –
mých veršů lektvarem.

A ty, jež srdce jsi zhubila
i duši mou
a uvrhla ji v peklo bludů,
přijmi můj dar, rozmilá,
víc veršů už snad ani skládat nebudu.

Dnešek ať barvami vyhrává.
Vznikej,
magie rovná ukřižování.
Vidíte stránku –
a já
hřebíky slov jsem přibitý na ní.